

— Ходімо, — сказала вона. — А то вже стало прохолодно.

Єгор, гублячись у сумнівах, чи може він, усе ж, запропонувати їй свій піджак, чи це не буде виглядати надто фамільярно, рушив з місця.

— Не варто, — повернула до нього голову незнайомка.

У світлі неповного місяця він зовсім близько бачив її обличчя.

«Про що це вона? Невже здогадалася?»

— Що не варто? — запитав Єгор.

— Ніщо не варте, — відповіла жінка. — Не варте того, щоб за ним шкодувати чи хвилюватися за нього.

— Думаєте? — уже з цікавістю подивився Єгор на незнайомку. — А як же вияв почуттів, емоцій?

— Головне, що ви робите, а не що при цьому відчуваєте.

— Але, як же, — здивувався Єгор, — якщо не буде почуття, то ми взагалі перестанемо бути людьми.

— Наші почуття — це ми самі. Я не про те, щоб перестати відчувати. Але не треба викликати в собі фальшиві почуття.

— Фальшиві?

— Так, щось подібне до почуття обов'язку. Або жалю та співчуття, коли цього зовсім не відчуваєте, але так велить людська мораль.

— Мораль — не найгірше, що придумало людство, — заперечив Єгор.

— Щоб виправдати свої грішки, — закінчила жінка і засміялася.

Єгор глянув на жінку.

І зупинився. Поряд нікого не було. Він здивовано озирнувся. У голові ще лунав її сміх, але сама жінка зникла, наче її і не було. Навколо хоч і ніч, та завдяки місяцеві виднілися довгі тіні будівель і світла стрічка тротуару. Єгор оглянувся. Вона не могла просто зникнути. Чоловік труснув головою. Чи не привиділось усе це йому? Зітхнув. Подивився на годинник.

І пришвидшив ходу.

На свій поверх піднявся сходами. Уже всунув ключ у замкову шпарину, повернув, коли раптом пролунав здивований голос:

— Єгоре?

Він здригнувся. Озирнувся.

Двері квартири навпроти були прочинені. На порозі стояв чоловік років тридцяти і дивився на Єгора.

— Так, — Єгор здивовано глянув на незнайомця. — Ми знайомі?

У квартирі навпроти ніхто не жив, певно, уже півроку. Там вийшла якась темна історія з сусідами, молодою парою, що завжди сварилися вранці. Вони несподівано зникли, мабуть, виїхали кудись, і квартира стояла досі порожньою.

Важкою ногою, накульгуючи на вивернуті всередину стопи, чоловік наблизився до Єгора.

— Ти мене не пам'ятаєш? — розчаровано запитав він. — Невже я так змінився?

Єгор знизав плечима. Йому хотілося швидше опинитися вдома, витягнутися на ліжку і заплющити очі.

— Оце так несподіванка, — сказав незнайомець і простягнув руку Єгору. — Я — Юра.

Єгор знехотя потиснув мляву долоньку, скривившись про себе, здивовано подивився в очі чоловікові.

— Юра?

Чоловік посміхнувся.

— Так. Пам'ятаєш наш двір? Як там Мишко поживає?

Єгор здригнувся. Юра? Він сказав Юра? Але ж Юра помер. Маленький хлопчик, з яким вони дружили в дитинстві. Чи не помер?

Єгор недовіжливо поглянув на чоловіка.

— Не впізнаєш? — повільно промовив той. — Юра я, Захарчук. Невже забув? Чи це я так змінився?